



Road-movie al no res

La història. Nord de l'Iraq, 2003, dues setmanes després de la caiguda de Saddam Hussein. Ahmed, un nen kurd de 12 anys, viatja amb la seva àvia paterna cap a Nasirijah per veure si el seu pare és a la presó local, després de deu anys sense saber-ne res d'ell, durant el trajecte viuran situacions prou complicades...

La pel·lícula. Les convulsions polítiques, socials i militars viscudes per la població de l'Iraq, abans, durant i després del règim de Saddam Hussein, omplirien hores i hores de cinema punyent. *Son of Babylon* (*Fill de Babilònia*) suposa un tast força colpidor, que recull les jornades posteriors a l'esfondrament de la dictadura, quan l'exèrcit nord-americà *pacificava* la zona, enmig d'una població a la deriva. Mohamed Al-Daradji (Bagdad, 1978) guionista i director del film, recupera el dramatisme d'aquell temps emparant-se en una fórmula híbrida, entre el documental i la 'road-movie'. L'estratègia dramàtica d'Al-Daradji juga a despertar les simpaties del públic pel nét, nen murri, geniüt, donat a l'excés, en contrapunt amb la hieràtica i lacònica àvia, formant una entranyable parella protagonista, que visualitza un dels tants casos humans iraquians. I si l'inici del recorregut arrenca algun que altre somriure (Ahmed els provoca), segons que

el trajecte avança entre el desert i les vicissituds a bord d'un atrotinat autobús, el relat s'endinsa en el caos ambiental i dramàtic d'un viatge que els protagonistes viuen a dues velocitats: iniciàtic el nen, crepuscular l'àvia. En el seu desenllaç, *Son of Babylon* desvetlla les cartes de l'envit. Es tracta de deixar resseca la gola, aclaparats els sentiments i culpables les reflexions de l'espectador occidental, còmodament instal·lat (sarcasme agraït, si parlem de la sala des d'on veiem la

Son of Babylon

Director: Mohamed Al-Daradji. Intèrprets: Shehzad Hussein, Yasser Taleeb. Iraq-Gran Bretanya-França-Holanda-Palestina, 2009. 90'. Funatic Lleida.

pel·lícula) en una Societat del Benestar en franca retirada.

La imatge. L'àvia i Ahmed regirant les restes humanes en les fosses comunes que investiguen.

La frase. "Quan la gent ens fa mal, hem d'aprendre a perdonar", adverteix Musa, el bon company de viatge, a Ahmed i l'àvia. Una lliçó de vida que reclama serenitats a prova de bombes, de mastegots i de retallades socials.

La recomanació. Adequada per a cinèfils donats al compromís intel·lectual i emotiu.